

og den »skrabede« skraldemandsmodel nødløsninger i forhold til den rigtige skraldemandsmodel.

Men så længe den rigtige skraldemandsmodel ikke er gennemført, er sabbatorloven en nødvendighed, hvis frivillige ordninger om arbejdsdelinger skal kunne finde sted.

Dertil kommer, at individuelle aftaler om sabbatorlov for mange lønmodtagere er en god måde til at realisere muligheden for i en kortere periode at opleve noget andet end arbejdslivet.

Som et yderligere argument for, at sabbatorloven ikke skal bortfalde nu, skal det endelig fremhæves, at sabbatorloven med den genbesættelse, der knytter sig hertil, automatisk nedbringer arbejdsløsheden, når nogen benytter sig heraf.

Kirsten Jacobsen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Nykredits reservefonde.

(Beslutningsforslag nr. B 17).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Kirsten Jacobsen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede krav til de almennyttige boligselskabers virksomhed.

(Beslutningsforslag nr. B 18).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Kirsten Jacobsen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af uvildig advokatbistand og juridisk ekspertise for staten.

(Beslutningsforslag nr. B 19).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Niels Helveg Petersen (RV).

Formanden:

Den pågældende har søgt om orlov i henhold til forretningsordenens § 41, stk. 3, litra d, jf. stk. 5, på grund af udsendelse i offentligt hverv.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles den pågældende orlov som ansøgt fra og med den 8. november 1994, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse. Forhandling

Eva Møller (KF):

Folketinget har nu vedtaget at meddele orlov til 1 medlem af Folketinget og at indkalde stedfortræderen.

Som ordfører for Udvalget til Valgs Prøvelse skal jeg gøre indstilling om, at stedfortræderen godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget.

Hr. Niels Helveg Petersen er valgt i Fyns Amtskreds, og i anledning af hans orlov indkaldes 1. stedfortræder for Det Radikale Venstre i denne amtskreds, seminarielærer Dorit Myltoft.

Udvalget til Valgs Prøvelse har i et møde i dag behandlet denne sag, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende indstilling:

Seminarielærer Dorit Myltoft godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 8. november 1994.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 119 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 16:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykke nr. 13 om Hovedstadens Sygehusfællesskab tilbage fra Finansudvalget. Af Anni Svanholt (SF) og Steen Gade (SF). (Fremsat 27/10 94. Første behandling 1/11 94. Betænkning 2/11 94).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tove Fergo (V):

Hele proceduren vedrørende aktstykke nr. 13 – en anmodning fra Sundhedsministeriet om Finansudvalgets tilslutning til i finansåret 1994 at afholde udgiften på 1,5 mio. kr. til Hovedstadens Sygehusfællesskab under etablering – er besynderlig.

Uden forudgående debat, uden at fremsætte lovforslaget, og uden at lovforslaget er behandlet, altså uden at sundhedsministeren ved, om der er flertal for loven, skal der bruges 1,5 mio. kr. på bl.a. at ansætte en direktion, forberede et budget og planlægge opbygning af administrationen samt forberede overenskomstforhandlingerne i 1995.

Det besynderlige i fremgangsmåden underbygges af, at høringsproceduren omkring Hovedstadens Sygehusfællesskab blev tilrettelagt med henblik på, at lovforslaget kunne fremsættes den 4. oktober 1994. Lovforslaget blev ikke fremsat den pågældende dag; derimod blev aktstykket til Finansudvalget afsendt den pågældende dag.

Venstre finder, at det er en uheldig rækkefølge og i virkeligheden en meget udemokratisk rækkefølge. Vi kan stadig væk ikke forstå, at man kan sætte et så indgribende projekt i gang – og det bliver jo sat i gang med bevillingen på 1,5 mio. kr. – når hele sagsbehandlingen er så ufærdig, som den er.

I øjeblikket er Sundhedsudvalget beskæftiget med at læse de overordentlig interessante hørings svar igennem, og der er allerede på nuværende tidspunkt stillet 62 spørgsmål i udvalget. Så vidt jeg har forstået på flere af ordførerne for de partier, der var positive over for forslaget, ønskede de ikke at tage endelig stilling til dette lovforslag om Hovedstadens Sygehusfællesskab, før de havde fået svar på uddybende spørgsmål. Hvis det skal være på plads, er det vel naturligt at afvente behandlingen.

Efter Venstres opfattelse er denne ansøgning om at oprette Hovedstadens Sygehusfællesskab under etablering, før den demokratiske proces er afsluttet, meget uheldig.

Særlig uheldigt er det, fordi det måske bekræfter det, Venstre frygter mest ved Hovedstadens Sygehusfællesskab, nemlig det demokratiske underskud – beslutningerne, der bliver taget inde bag de lukkede døre, det indirekte demokrati, gennemførelse af ændringer, før de berørte parter er blevet hørt osv., osv., alt det, vi forsøger at få arbejdet os bort fra på andre områder.

Derfor – af hensyn til den demokratiske proces – må Venstre stemme for SF's beslutningsforslag om at trække ansøgningen om 1,5 mio. kr. tilbage fra Finansudvalget.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Ved førstebehandlingen af beslutningsforslaget tilkendegav jeg, at det var en procedure, som var usædvanlig, og begrundede hvorfor; men at det skulle være en udemokratisk procedure, og at vi forsøger at snige en kommunalreform ind ad bagdøren, mener jeg ikke har noget på sig. Især da ikke, fordi det allerede den 10. juni 1994 blev forhandlet, som man plejer at gøre i kommuneforhandlingerne, og man forberedte sig.

Og det, vi så ønskede som led i den demokratiske proces, var at få sikret, at personalet var klar over, hvad der skulle ske med det, og at få forberedt det godt. Det drejer sig jo om mange mennesker: 25.000. Det drejer sig også om personalets overenskomster og fremtidige arbejdsforhold.

Det, vi beder om, er at kunne igangsætte det arbejde, som er helt naturligt og nødvendigt. Der ligger ikke noget skjult i det, på ingen måde, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak til Folketingets flertal for, at vi nu kan gå i gang.

Anni Svanholt (SF):

På SF's vegne vil jeg gerne takke Venstre for tilslutningen til vores beslutningsforslag.

Vi er naturligvis helt enige i, at det er en usædvanlig og underlig fremgangsmåde, der er valgt i denne sag, som på alle mulige måder griber meget voldsomt ind i den kommunale forvaltning gennem nyskabelsen Hovedstadens Sygehusfællesskab.

Imidlertid må vi desværre erkende, at der er et flertal, som vælger at bruge denne fremgangsmåde – selv om vi har hørt beklagelser fra

andre partier af, at det ikke var sådan helt i orden. Det mener vi fortsat, og vi vil anbefale, at man ikke vælger den fremgangsmåde.

Men vi takker for støtten.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 43 (V, SF og EL) stemte for, 79 (S, KF, FP, RV og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til socialministeren:

»Hvilke konkrete initiativer agter regeringen at tage i denne folketingssamling for at sikre bedre og mere værdige forhold for ældre og handicappede, herunder forbedret hjemmehjælp, flere plejehjemspladser, aflastningspladser, så færdigbehandlede ældre ikke optager plads på hospitalerne, sikkerhed for, at retten til at flytte i ældrebolig eller plejehjem i anden kommune bliver reel, hindre kommunale økonomiske spekulationer i ældres boligforhold og sikre oprettelse af ankenævn?«

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 27/10 94. Fremme af forespørgslen vedtaget 3/11 94).

Begrundelse

Kirsten Jacobsen (FP):

Fremskridtspartiet mener, at ældre- og handicapområdet i alle henseender er blevet forvaltet på en utilfredsstillende måde, og denne utilfredsstillende forvaltning er desværre ikke et nyt fænomen.

Folketinget, de ansvarlige ministre – det er bl.a. socialministeren, boligministeren og sundhedsministeren – og de enkelte kommuner har kendt problemerne på alle disse områder igennem en lang årrække.

Det er endnu mere utilfredsstillende, at vi er nødt til at rejse denne debat den ene gang efter den anden og må konstatere, at man ikke er kommet et skridt videre. Jeg vil blot henvise til, at vi den 25. april 1991 debatterede en forespørgsel – den hed nr. F 17 – til socialministeren,

som lød: »Hvad agter ministeren at gøre for at forhindre de igangværende serviceforringelser for ældre og handicappede i landets kommuner?«

Vi har også stillet forespørgsel nr. F 4 til socialministeren den 4. november 1993 med ordlyden: »Hvad agter regeringen at foretage sig for at forbedre de ældres vilkår?«

Jeg vil gerne gøre det klart, at Fremskridtspartiet vil blive ved med at rejse denne debat lige så tit, som det er nødvendigt, indtil vi får løst problemerne på en tilfredsstillende måde, således at ældre og handicappede samt deres pårørende kan føle, at der også for denne gruppe er en værdig tilværelse.

Den netop overståede valgkamp var præget af, at alle partier faldt over hinanden for at strø om sig med løfter til disse de svageste grupper. Denne forespørgselsdebat vil give partierne lejlighed til at vise, om der er hold i løfterne, og det vil blive klart, når vi senere skal stemme om en dagsorden, om det var ærlig snak og ægte løfter, man gav den ældre del af befolkningen, eller det bare var et led i valgkampen.

Alle partier her i Folketinget – men selvfølgelig særlig regeringspartierne – har en moralsk forpligtelse over for de ældre og de handicappede til at sikre, at hjemmehjælpen fungerer ordentligt, at der er tilstrækkeligt med plejehjemspladser, at der er »rigtige« plejehjemspladser til de allersvageste, og at der er specialplejehjem for de senildemente for at sikre, at færdigbehandlede, ældre sygehuspatienter kan hjemsendes både med den nødvendige hjælp og til den rigtige boligform. Det er uanstændigt, at de ligger på sygehusene, efter at de er færdigbehandlet, fordi samfundet ikke er i stand til at give de nødvendige tilbud.

Regeringen har også en forpligtelse til at sørge for, at kommunerne ikke misbruger den lovgivning, som Folketinget vedtager, og efter rene kassetækningsmetoder sikrer sig den størst mulige refusion fra staten på de områder, hvor det er muligt. Her tænker jeg selvfølgelig bl.a. på, hvordan ældreboligloven er blevet forvaltet. Det har været muligt gennem rene kassetækningsprojekter at overvælde den største del af de kommunale udgifter på staten og at bryde igennem boligstøtteløftet ved, at man indregner fællesboligarealer i huslejen, skønt det ikke er lovligt, når det er et privat byggeri og ikke et byggeri opført efter ældreboligloven.

Jeg synes, det er uanstændigt, at staten, amterne og kommunerne af befolkningen opfattes